

Не отнемай работата на Исус

Ханс Петър Ройър

Текст: 1 Летописи 13:1-12, Йоан 14:6

ЗА ТАЗИ ПОСЛЕДНА ПРОПОВЕД избрах 1 Летописи и ако имате Библия, моля отворете я заедно с мен. В 1 Летописи е описана една история относно Божия ковчег. Всъщност тази случка е записана два пъти. Ще я намерите и във втората книга на Царете (2 Царе), описана с долу-горе същите думи.

По това време Давид се беше установил и царуваше в Ерусалим, но Божият ковчег беше забравен. Той беше поставен във навес (вероятно подобен на този¹) и като цяло беше забравен. И те решават да върнат Божият ковчег на мястото му – всред хората. Така че в 1 Летописи, глава 13, те всички имат добра идея, (така мисля) да върнат ковчег. Нека видим как се развива историята:

¹Тогава Давид се съветва с хилядниците, стотниците и всичките началници; ²и Давид каза на цялото Израилево общество: Ако ви е угодно и ако е от Господа нашия Бог, нека пратим навсякъде до братята си, останали по цялата Израилева земя, и освен тях, и до свещениците и левитите, които са в градовете им и околностите, за да се съберат при нас (Защо?) ³и нека донесем при нас ковчег на нашия Бог, защото не го потърсихме в Сауловите дни. ⁴И целият събор каза, че ще направят така, защото това се видя право на всичките люде. ⁵Тогава Давид събра целия Израил от египетския поток Сихор дори до прохода на Емат, за да донесат Божия ковчег от Кириатиарим. ⁶И Давид отиде с целия Израил във Ваала, то ест, в Юдов Кириатиарим, за да дигне от там Божия ковчег, който се нарича с името на Господа, Който обитава между херувимите.

Междудругото, това е демокрация.

¹ Вероятно се има в предвид мястото, където се е намирало събранието

⁷И като изнесоха Божия ковчег от Авинадавовата къща, туриха го на нова кола; и Оза и Ахио караха колата. ⁸И Давид и целият Израил играеха пред Господа с всичката си сила, с песни, с арфи, с псалтири, с тъпанчета, с кимвали и с тръби. ⁹А когато стигнаха до Хидоновото гумно, Оза простря ръката си та хвана ковчеза, защото воловете го раздрусаха. ¹⁰И гневът на Господа пламна против Оза и го порази за гдето простря ръката си на ковчеза; и умря там пред Бога. ¹¹И Давид се наскърби за гдето Господ нанесе поражение на Оза; и нарече онова място Фарез-оза, както се казва и до днес. ¹²И в оня ден Давид се уплаши от Бога, и каза: Как ще донеса при себе си Божия ковчег?

Това е една от историите, които никога не ми харесваха, когато четях Стария Завет. Има няколко такива истории, но ако има история, която е несправедлива – то това е тази история. Ахио и Оза бяха верни мъже. Те караха колата, върху която беше поставен ковчезът, Светая Светих (най-святото място). Изведнъж воловете се спъват, ковчезът тръгва да пада и Оза простира ръката си, за да го хване да не падне на земята. Но когато Господ вижда това, Той поразява Оза. Това не е честно.² Дълго време не разбирах тази история. Интересно е обаче, че Давид събира хората и им казва „Хайде да направим това!“, и те отвърщат „Добра идея!“. Демокрация. Това се видя право на всички. Интересно е още, че в стих 12 Давид казва „Как ще донеса при себе си Божия ковчез?“ Знаете ли, хората все питат „Как?“. Винаги търсят начини. Как можем да направим това? Господи, дай ми метод.

Всъщност, интересно, защо Давид не си зададе този въпрос малко по-рано?! Как ще донеса при себе си Божия ковчез? Изглежда е вярно, че първо трябва да се случи нещо някаква беда, преди да сме в състояние да се обърнем към Бог и да го питаме какво да правим. Сякаш винаги се опитваме да се справим със собствени сили, с нашия ум, с прекрасните ни идеи и само тогава, когато напълно се провалим – случва се бедствие, има развод, раздори или каквото и да е – ние сме на предела на силите си. Тогава отиваме при Бог и казваме „Всъщност Господи, ти какво мислеше по въпроса?“ Защо не започнем с това?

В същото време съм твърдо убеден, че хората се учат само от опит, от грешките си. Какво учим децата си? Ние ги учим на това и онова, но кога наистина го научават? След като не са направили това, което сме им казали. **Не е нужно да е така**, но като гледам живота, себе си... уроците, които съм научил до сега са онези, в които съм се провалил.

² Не е честно – така може би изглежда на пръв поглед. Но Господ е праведен и в него няма никаква погрешка. „Съдията на цялата земя няма ли да върши правда?“ (Битие 18:25). Наказанието, което Господ наложи върху Оза беше справедливо. Строгостта на Господ в този случай трябва да ни напомни, колко много Господ държи служителите Му да Му слугуват в съгласие с Неговите заповеди.

Така... какво направи Давид след неуспеха да донесе Божия ковчег при себе си? Той направи нещо добро, прочете Библията³. Не е зле за начало. Всъщност той прочете Левити. Както знаете, Левити не е „най-интересната“ книга, но той я прочете.

В 1 Летописи 15 се казва:

¹След това Давид си построи и други къщи в Давидовия град; пригответи и място за Божия ковчег, и постави шатър за него. ²Тогаваше рече Давид: Не бива да дигат Божия ковчег други освен левитите, защото тях избра Господ да носят Божия ковчег и да Му служат винаги.

Каква е цената? Как изведнъж той го осъзнава? „...зашто тях избра Господ да носят Божия ковчег и да Му служат винаги“.

Защо сега знаеше? Ами, той прочете книгата. Прочете книгата, която Бог ни е дал и в която Той открива себе си. В стих 12 четем: „*Вие сте началници на бащините домове на левитите; осветете се вие и братята ви, за да принесете ковчега на Господа Израилевият Бог на мястото, което съм приготовил за него. Защото, понеже първият път вие не го дигнахте, Господ нашият Бог нанесе поражения върху нас, защото не го потърсихме според както е заповядано.*“

Урокът, който трябва да научим, е следният: Бог обича да е с нас, Той копнее да е с нас, но по Неговите правила. Не по нашите, защото има само един път. Това не е новозаветна теология, това е в Стария завет. Това виждаме и когато нашият Господ Исус Христос казва „**Аз съм пътят, истината и животът. Никой не идва при Отца освен чрез мене.**“ Няма друг път. Трябва да отидеш при Бог по Неговите условия, не твоите. И Неговите условия са Неговият Син. Това много често се поставя под въпрос. Но аз обичам откъса от Марк 14, където Исус, вечерта преди разпятието, се моли в Гетсимания три пъти: „**Господи, ако има друг начин да спасиш човечеството, не ми давай да пия тази чаша. Нека ме отмине.**“ Той се моли по този начин три пъти. Имам един въпрос. Трябваше ли Исус да пие тази чаша? Да или не? Разбира се, че да! Знаете ли какво ни казва това? Няма друг начин! Няма друг път. Сам Господ Исус се моли три пъти, „Ако има друг начин, нека не го правя.“ И Бог отговори, „Съжалявам Синко, няма друг начин. Трябва да я пиеш.“

³ Или Светите Писания. Тук не се има в предвид Библията, такава каквато я познаваме днес, а Свещенните Писания по времето на Давид.

Междудругото, имам новини! Ако има друг път към Отец освен Исус, имам лоши новини: Бог не слуша никакви молитви! Откъде знаеш това? Господ Исус се моли три пъти на своя Отец. Той се обърна към Него в молитва: „Не ми давай да мина през това, ако има друг път“. Ако наистина има друг път, то Бог Отец не е послушал дори молитвата на собственият си Син и със сигурност не би послушал и твоята.

Така че, ако вярваш, че има друг път, може да спреш да се молиш точно сега. Ще е безсмислено до края на живота ти.

Така, какъв беше определеният начин за пренос на ковчега? Ами, нека да отидем в... Числа. Отворете Числа, глава 4. В четвъртата глава на Числа ни се казва, как и от кого трябва да бъде носен ковчега. Важно е не толкова как се носи ковчега, а **кой** го носи.

¹И Господ говори на Моисея и Аарона, казвайки: ²Измежду левийците преброй каатците по семействата им, по бащините им домове, ³от тридесет години и нагоре до петдесет години, всички, които влизат в отряда да вършат работа в шатъра за срещане. ⁴Ето, службата на каатците в шатъра за срещане ще бъде около пресветите неща: ⁵когато се вдига станът. Аарон и синовете му ще пристъпват и ще снемат закривалната завеса, ще закрият с нея ковчега за плочите на свидетелството. ⁶и ще турят на него покрив от язовски кожи, а отгоре ще разпрострат плат цял от синьо и ще проврат върлините му.

Какво научаваме от тук? Кой трябва да носи ковчега? Каатците, от семейството на левийците. Само те! Те трябва да носят ковчега. Освен това те трябваше да са тридесет- до петдесетгодишни. И трябваше да носят ковчега, поставен на две дървени пръчки (върлини), на раменете си. В Числа 7:1 се казва:

¹И когато Моисей свърши поставянето на скинията и помаза и освети я с всичките ѝ принадлежности, и олтара с всичките му прибори, и ги помаза и ги освети, ²тогава Израилевите първенци, началниците на бащините им домове, които бяха първенци на племената и поставени главни надзиратели при преброяването, донесоха принос;

³и представиха приносите си пред Господа, шест покрити коли и дванадесет вола, по една кола от двама първенци, и по един вол от всекиго, и представиха ги пред скинията. ⁴Тогава Господ говори на Моисея, казвайки: ⁵Приеми тия неща от тях, и нека служат за вършенето работата на шатъра за срещане; и дай ги на левитите, на всекиго според работата му. ⁶И тъй, Моисей взе колите и воловете и ги даде на левитите; ⁷двете коли и четирите вола даде на гирсонците, според работата им; ⁸и четирите коли и осемте вола даде на мерарийските синове, според работата им, под надзора на Итамара, син на свещеника Аарона. (и сега чуйте) ⁹А на каатците не даде; (Защо?) защото тяхната работа в светилището беше да носят на рамена.

Колко много има тук... опитай се да го направиш в твоята църква: „Ти получаваш два вола, ти ще получиш четири, а пък ти – никакви.“ Хората негодуват: „Ние всички сме еднакви. Ние сме християни и трябва да бъдем третирани по един и същ начин. Ако той получава два вола, аз също трябва да получа два вола. Това не е честно!“ Това е демокрация. Никога не е било предвидено така да бъде. Но днес всички в църквата трябва да бъдат третирани по един и същи начин. Всички трябва да вършат едно и също нещо. Всеки трябва да бъде споменат. И ако аз имам само два вола, това не е честно и аз ще напусна църквата и ще се опитам да си намеря друга! Ами, някои имат два, други – четири, а някои нямат никакви волове и то с причина. Божия ковчег никога не трябва да бъде носен в кола. Той трябваше да бъде носен само на рамена.

Междудругото знаете ли откъде Давид получи идеята да пренесе ковчеза в кола? Не си ли спомняте? Някой друг го направи малко преди него. Някой спомня ли си? Филистимците!

Те сложиха ковчеза в кола, защото донесе проблеми в страната им. Затова те го изпратиха обратно в кола. Давид получи идеята от света. Нашите църкви правят така. Взимаме всички велики идеи от света и се опитваме да ги копираме. И всички отвърщат: „Това е прекрасно, много добре!“ Демокрация. Всички са съгласни – „добра идея“. Какъв беше грехът на Давид? И това е основното. Знаете ли какво направи Давид? Той отне работата на каатците. Той подражаваше на света и отне работата на каатците.

Знаете ли кое е впечатляващото? Нашият Господ Исус... Спомнете си, в Стария Завет само каатците, потомците на свещениците имаха право да извършват тази служба. Едно от 285-те имена на нашия Господ Исус е записано в Евреи 4:14. „И тъй като имаме велик

Първосвещеник Исуса, Божия Син, Който е преминал до най-високите небеса, нека държим това, което сме изповядали.“

Кой е Първосвещеник, Левиев потомък, така да кажем? Исус Христос. Каатецът. В Лука 3:23 четем: „И сам Исус беше на около тридесет години, когато почна да поучава“. И в Йоан 8:57, фарисеите казват на Исус „Петдесет години още нямаш“- му казват евреите „и Авраама ли си видял?“ Колко годишни трябваше да са каатците? Виждаме го четири-пет пъти в Стария Завет: „**между тридесет и петдесет години... тридесет и петдесет години... тридесет и петдесет години**“. Защо Моисей се повтаря? За да подчертае нещо. Нашият Първосвещеник е завинаги между тридесет и петдесет години на възраст. Каатец.

Междудругото, как носеха ковчега? С върлини (дървени пръчки). Познавам един човек, каатец между 30 и 50 години на възраст, който носи две дървени пръчки, докато изкачваше хълма. Той ги носи на раменете си.

Какъв е нашият грях днес? Знаете ли какъв е? Ние постоянно отнемаме работата на Исус. Това е нашият грях! Както Давид отне работата на Каатците, така ние, християните, се опитваме да вземем работата на Исус. Това е много опасно! В случая на Давид това имаше много тежки последици. Така е и днес.

...В гръцката митология се разказва за един окаян човек, Атлас. Той направил нещо много лошо, за което бил наказан да носи света на раменете си. Това е било наказание, а не добродетел! Но, знаете ли днес в нашия свят, особено всред християнските водачи, ако някой е силен и каже: „Ние ще евангелизираме света! Ние можем да го направим!“, това се счита за добродетел. Това е наказание! Защото по този начин ние взимаме работата на Исус. Правим го толкова често и с лекота.

Как по-точно? Може би си казваш, „Добре, разбирам и това е интересно, но как отнемаме всъщност работата на Исус?“ По много деликатен начин. И понякога дори не го осъзнаваме дори когато се молим! Една от молитвите, която чувам всеки ден... (ако ти се молиш така, моля не се чувствай виновен, това не е целта). Ние всеки ден се молим: „Господи бъди с нас!“ Едва доловимо е... Знаем че понякога се чувстваме зле и сме подтиснати. Чувстваме се толкова незначителни, затова се молим „Господи, бъди с нас“. Това е ок. Нямам нищо против това. Моля, не ме разбирайте погрешно. От теологична гледна точка обаче е напълно грешно да се молиш „Боже, бъди с мен. Моля те върви пред мен и ме благослови днес.“ Особено това „бъди с мен“. Това е много деликатна точка. Отворете с мен Йоан 12-та глава. Искам да ви покажа какво имам в предвид. Ако се молим „върви **пред** мен“, това е много добре. Но ако кажем „върви **с** мен“, това е малко по-различно.

Йоан 12:25 -26 „*Който обича живота си, ще го изгуби; и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот. Ако служи някой на Мене, Мене нека последва; и дето съм аз, там ще бъде и служителят Ми. Който служи на Мене, него ще почете Отец Ми.*“

И в 2 Летописи 15:2 „и излезе да посрещне Аса и му рече: *Слушайте ме,... Господ е с вас докато сте вие с Него*“.

Бог е с вас! Проблемът не е „Господи, моля те бъди с мен днес.“ Въпросът е: Ние с Бог ли сме?

Исус казва: „*Където съм аз там ще бъде и служителят ми*“. Той не каза, „Аз ще бъда там, където е служителят ми“. Но ние изопачихме това и това което бихме казали е: „Господи, знаеш ли, аз си имам план. Ето – 1, 2, 3, 4, 5... това е за днес. Господи, много добре съм го измислил. Всичко е точно. Знаеш ли какво ще бъде добре Господи? Ако дойдеш с мен и ми помогнеш малко и си свършиш работата.“

И знаете ли какво се случва? Аз съм господарят и Той ми е служител. Всичко, което искам, е да ми помогне. Ролите са сменени тук, но ние знаем, че това не е начина. Той е Господарят, а ние служителите. „*Където съм Аз, там ще бъде и служителят Ми.*“ Затова ние трябва да гледаме към Христос и да го следваме, вместо да му казваме какви са нашите планове и да го молим да ни следва.

Това е толкова лесен и деликатен метод, че ние го правим несъзнателно; то се промъква. Не през цялото време, но понякога... Наблюдавай как се молиш! Вслушвай се в думите, които говориш в молитва, защото ние трябва да се молим разумно.

Спомням си, как преди години аз се присъединих към молитвени групи. Молах се първи, защото докато стигнем до петия, всички добри фрази бяха вече използвани. Нали знаете, просто евангелски фрази и понякога се усещам как вечер, особено, когато съм изморен, аз казвах нещо и да си призная дори не мислех за това, което говорех. Не съм сигурен, че Господ такава искаше да бъде една молитва. Мисля, че молитвата трябва да е разумен разговор. Затова е добре да изпитаме молитвения си живот, за да разберем къде се намираме... Още една много деликатна точка. Сами разбирате, че това е много деликатно нещо.

Как отнемаме работата на Исус? Ами, един от начините е „Аз вода, а ти ме следвай, Исусе“. Аз ще разпространя словото. Аз ще поема отговорността. Аз съм каатец.

По какъв начин можем да посветим живота си на Бог? Знаете ли, че ние не трябва да „посвещаваме“ живота си на Бог?! Това е много деликатна точка. Нека се опитам да обясня какво имам в предвид. Ние можем да се молим така: „Господи, аз искам да ти служа. Аз посвещавам живота си да бъда мисионер, пастор или каквото и да е... майка на три или четири деца. Посвещавам живота си на теб, Господи, за да правя това.“

Звучи много добре. Звучи много духовно, но може да е грешно; в този смисъл, че аз владя. Ако посвещавам живота си, това значи, че имам (притежавам) нещо, което мога да дам. И това, което жертвам, го посвещавам на някого. Това е много щедро. И основно това наблюдаваме в света: един посвещава парите си, за да се построи път или мост. Той дарява

нещо, което притежава, за добра кауза. И понякога ние като християни си мислим, че посвещаваме нашите таланти, личност и способности на Бог. В Исус Навиев 24 се казва следното... и можете да видите този стих в домовете на мнозина по много добра причина.

„Но аз и моят дом ще служим Господу.“ Малко по-късно Исус Навиев казва на хората: *„Не ще може служителите Господу“*. Как можем да дръзнем да служим на Господ? Ние не сме дори способни, тоест, с нашата сила, с нашите способности да служим на Бог – не си способен да го направиш.

1 Коринтяни 4:7 *„Защото кой те прави да се отличаваш от другото? И що имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиш като че не си го получил?“*

Виждате ли, ако аз притежавам нещо, мога да го предам на някого. Но Господ казва: *„Всичко, което притежаваш е от мен!“* и в този смисъл ние никога не можем наистина да посветим нещо на Бог, защото на първо място Той ни е дал всичко. Знаете ли какво може да направим? Да се покорим на Бог!

Това не е игра на думи. Изключително важно е да го разбереш. Когато аз използвам думите „посвещавам на Бог“, ти може би си или не си използвал думата „посвещавам“ и си имал в предвид покорство... Чудесно! Не се притеснявай относно дадена дума. Аз говоря за идеята, начина на мислене, който стои зад нея. Може би не знаеш за това и ако казваш „Господи, аз посвещавам живота си“ и го имаш в предвид по правилния начин, това е чудесно! Не ме е грижа за думите. Аз говоря за начина на мислене. Когато посвещавам нещо, аз посвещавам себе си, моите способности, това, което мога да направя за Бог. Когато се **предавам**, аз просто казвам „Боже, Ти си Господ. Всичко, което искам да правя е да се покоря на твоето Господство. Аз в теб, живеяйки от твоите средства. Това е разликата между посвещаване и покоряване! Сега ни предстои избор. Как да живеем?

Моля покажете картината. (картина с лодки)

Има няколко начина да водим християнския си живот. Единият е гребане и се опасявам, че не малка част от християните гребат. Не знам дали някога сте гребали, но вие знаете, че това е вид спорт, разбира се. Австралийците са много добри в това, доколкото знам. Знаете ли, гребането може и да е спорт, но всеки прогрес в него зависи от собствените ти усилия. Ако не гребеш, оставаш на едно място или просто се носиш по течението. Гребането е изключително изтощително. Занимавах се с това преди време. Сега мускулите ми не са достатъчно тренирани за гребане, затова се изморявам много бързо. Ти може би си малко по-трениран от мен и ще издържиш по-дълго, но не завинаги. Няма значение колко си силен. Ако отидем заедно на гребане, аз просто ще седна, ще наблюдавам темпото ти и ще видя как след време ще си изтощен. Това е непрекъснат и изтощителен труд.

Това се случва, когато аз посветя живота си на Бог. „Аз ще ти помогна, Господи. Ще го направя вместо теб.“ *„Живота си ще дам за теб!“* – както казва Петър. Толкова е болезнено. Осъзнах това, когато изведох децата си на гребане по нашите малки езера в

Австрия. Толкова е болезнено. Не съм свикнал с това. И работи само в тихи води. Ако има твърде големи вълни... пробвай се да гребеш. Сигурен съм, че няма да стигнеш далеч, а аз дори не съм експерт. Не знам нищо по въпроса, но предполагам, че няма да проработи. Това е един начин да водиш християнския си живот.

Има и още един начин – ветроходство. И аз вярвам, че това е начина, по който Бог иска да водим християнския си живот. Да настаним платното, да следваме вятъра и да се наслаждаваме на пътешествието. Когато плаваш, ще забележиш няколко неща. Силата идва от отвън. Движещата сила не идва от теб. Вятърът в платната придвижва твоята лодка. Ти си активен. Аз взех курс по ветроходство, но в Австрийските езера. Обаче забравете... ако ме оставят да плавам в морето, сигурно ще се загубя след 5 секунди. Но знам малко как се плава, те ме научиха. Аз съм дори съм помощник-инструктор по ветроходство, но никога не ме питайте как се плава. Дори вече не знам как по-точно работи, но за около седмица те ме учиха как да плавам с ветроход. Трябва да се движиш напред-назад, да вършиш определени неща, доста активна работа. Но е забавно и е разтоварващо. И разпускането не забавя движението напред. Дори може понякога да си почиваш. Просто си взимаш кока-кола или нещо друго и въпреки това продължаваш да се движиш. Освен това работи дори и в трудни условия. Знам че Австрия и САЩ са водещи в класациите и състезанията по плаване. Четох в тукашните вестници за Американската Купа, така че вие трябва да сте запознати от мен...

Но това е нашият избор. Може да сме каатци, които разчитат на себе си и се опитват да се справят със собствени сили. Или може просто да се покорим на Господ и да го оставим да си свърши работата. В покорство да бъдем готови и да го следваме.

Има и още един начин и някои от нас са там, не зная. Но това е най-трудния начин за живеене – да гребеш, вързан към кея. Разбира се, че няма напредък независимо от усилията. Ако се опиташ да отидеш при Господ по някакъв друг начин освен чрез Христос, ако се опиташ да намериш задоволство някъде другаде освен в Христос, няма да има никакъв напредък. Изтощителна и напълно безплодна дейност. Вън от Христос може да си религиозен колкото искаш, но ще е напълно безполезно, защото си вързан за кея. И независимо какви са условията, напразно се трудиш. Това е състоянието на мъжът или жената, който (която) не познава Христос. Не отиват никъде. Ние обаче имаме велик дълг и пред нас е поставена голяма радост. Дългът ни е да пребъдваме в Христос. Да останем зависими от него всеки ден от живота ни. Да кажем, „Господи, аз не мога да се справя. Изкопавам няколко дупки и ще чакам ти да ги запълниш.”

Да пребъдваме в Него, е нашата радост. Да ходим с Него, да ходим с Бог и да стоим отстрани, гледайки как Той работи. Прекрасно е да слушаш свидетелства. Тази седмица чух няколко свидетелства, как сте дошли до познаване на Господа. Изумително! Да стоиш просто отстрани и да си казваш „Да, прекрасно!... Това е прекрасно!” И да си част от този план, да си част от това царство... е най-изумителното нещо!

Нека се молим:

Татко, благодаря толкова много изключителното право да бъдем твои. Благодаря Ти за свободата, която получихме чрез познаване твоеето име, Боже наш. Ти си единственият, Който плати цената за нас на кръста. Никой друг, дори Моисей не би могъл да направи нещо подобно. Колкото и съвършен, колкото и богобоязлив да е един човек, ние никога не бихме могли да заемем мястото на друг човек. Само ти можеш и ти го направи! Благодаря Ти, Господи Исусе, че не остана в гроба, но възкръсна. Ти оживя, за да управляваш царството си. Ти си главата на църквата Господи, не някой пастор, не някой епископ, не някой проповедник. Ти си Главата на Църквата и от теб цялото тяло е сглобено. Понякога, когато гледам на църквата, Господи, - там е хаос. Просто хаос.

И все пак, Господи, ти не обръщаш гръб. Ти стъпваш точно насред хаоса и правиш нещо много красиво от него. Господи, огромна привилегия (чест) е да живея с теб в този път. Искам да ти благодаря за хората тук. Искам да ти благодаря за онези... онези, на които ти даде видение да достигнат хората с Христос; затова, че им даде силата и радостта да организират, да работят, да бъдат насреща с ръце, крака и уста, за да може нещо такова да се случи. Благодаря Ти за това, за послушанието на тия люде. Понеже да, Господи, ти вършиш всичко и все пак имаш нужда от хора, които ти се покоряват. Хора, които са на разположение. Хора, които се покоряват и доверяват. Благодаря Ти за тези хора. Това е огромна привилегия, Господи. И така, Господи, ние предаваме живота си в твоите ръце и знаем, че същият Господ Исус, който е днес тук с нас, ще е с нас утре, следващата седмица, следващия месец. Ти не се променяш. Ти си същият вчера, днес и довека и ние може да разчитаме на теб повече от всичко друго на тази планета.

Благодаря Ти, че не трябва да носим света и че не ни наказваш както Атлас, който беше наказан да носи света. Всичко, което ти каза бе: „Дойдете при мене, всички, които сте отрудени и обременени, и аз ще ви утеша.“ Толкова е прекрасно да стоим в тази почивка, почивка в теб. Благодаря Ти за тази привилегия и се моля никога да не напускаме тази почивка заради някой човек, някое учение или каквото и да е, но да защитаваме тази почивка.

Моля се никога да не я изгубим. А всичко е достъпно само в Теб. Благодаря Ти за този час. Благодаря Ти, че говори. Амин!